

Обережно – сибірська виразка

П'ятеро людей, які брали участь у забитті худоби в селі Міняйлівка, що на Одещині, госпіталізовано зі специфічними симптомами захворювання шкіри. В одного хворого діагностовано захворювання на небезпечну інфекційну хворобу – сибірку.

Сибірську виразку зафіксували у Саратському районі області. В серпні особи зарізали корову та споживали м'ясо тварини, яке виявилось зараженим сибіркою.

Як передає прес-служба Центру охорони здоров'я МОЗ України, в Україні в попередні роки було зареєстровано декілька випадків інфекції:

1 випадок на Харківщині (2003 рік), 3 випадки у Чернівецькій області (2004 рік), один у Миколаївській (2008 рік) та один у Черкаській областях (2012 рік).

У Львівській області сибірки протягом багатьох років не було, проте лабораторний контроль ґрунту в місцях, де колись були захоронення тварин, померлих від даної інфекції, проводиться ДУ “Львівський обласний лабораторний центр МОЗ України”. У попередні роки та протягом поточного у досліджених пробах збудників сибірки не виявлено.

Сибірка: джерела зараження та шляхи передавання

Сибірка — це гостра інфекційна хвороба тварин і людини, збудником якої є споротвірна бактерія *Bacillus anthracis*. Існує три форми сибірки: шкірна, легенева, кишкова. Переважає шкірна форма, рідше — легенева і кишкова з явищами сепсису (гниття). Спори бактерій сибірки можуть довгий час зберігатись у ґрунті й активізуватися у результаті повені, злив, зсувів.

Людина може інфікуватись від контакту зі шкірою та вовною зараженої тварини або споживаючи інфіковане м'ясо.

Основне джерело інфекції — хворі домашні травоядні тварини: велика і дрібна рогата худоба. Тварини заражаються, з'ївши траву, інші корми або випивши інфікованої води. На сибірку найчастіше хворіють люди, які працюють із тваринами та тваринними продуктами — кістками, вовною, шкурою, м'ясом. Сибірка не передається від людини до людини.

Спори бактерій сибірки можуть десятками років зберігатись у ґрунті

Шляхи передавання інфекції:

1. Контактний — через пошкоджену шкіру або слизові оболонки під час догляду за хворими тваринами:

- під час обробки туші, зняття шкури і поховання трупів загинлих тварин;
- із зараженим спорами сибірки ґрунтом під час земляних робіт.

2. Аліментарний — через приготування і вживання їжі із м'яса, отриманого від хворих тварин.

3. Аерогенний (повітряно-пиловий) — шляхом інгаляції спор.

4. Трансмісивний — через укуси комах (гедзів, мух, комарів).

Симптоми сибірки

Середня тривалість інкубаційного періоду захворювання становить 2-3 дні, можливі коливання від кількох годин до 8-14 діб. Захворювання починається

гостро: в перші години — температура тіла різко підвищується до 38-40 градусів і виникає слабкість. Зараження крові (сепсис) може розвинути унаслідок будь-якого способу зараження.

Симптоми:

- сильний головний біль;

- висока температура;
- загальне нездужання;
- карбункул зі швидким наростанням набряку та свербіж (за ураження шкіри);
- сильні колючі болі у грудях (у разі легеневої форми);
- задуха (у разі легеневої форми);
- діарея з домішками крові (у разі кишкової форми);
- різучі болі в животі (у разі кишкової форми);
- блювота з домішками крові (у разі кишкової форми).

Якщо лікування розпочинається вчасно, хворі одужують. У рідкісних випадках перебіг хвороби ускладнюється кишковою, легеневою або септичною формами. Захворювання має важкий перебіг і може призвести до смерті хворого. Тож за найменшої підозри на сибірку негайно зверніться до лікаря.

Якщо вчасно розпочати лікування – хворі одужують

Лікування сибірки

Лікування відбувається виключно в умовах стаціонару. Медики рекомендують не застосовувати антибіотики чи будь-які інші препарати для самолікування чи профілактики без консультації лікаря. За найменшої підозри на будь-яку форму зараження потрібна негайна госпіталізація

Як уникнути інфікування сибіркою:

1. Купуйте м'ясо та м'ясопродукти лише в місцях, де якість продуктів контролюють.
2. Люди, які переробляють та реалізують м'ясо, м'ясопродукти чи будь-яку тваринницьку сировину, зобов'язані дотримуватися гігієнічних норм, щоб унебезпечити себе та інших.
3. Виконання ветеринарно-санітарних правил під час догляду за тваринами.
4. Забій домашньої худоби лише з дозволу ветпрацівників.
5. Упорядковане захоронення трупів тварин.
6. Ветеринарний контроль хутряної та шкіряної сировини.
7. Контроль захворюваності тварин.
8. Знищення заражених трупів тварин.
9. Щеплення тварин проти сибірки.
10. Отримання особами, які мали контакт із хворими тваринами або сировиною від хворих тварин, екстреної профілактики антибіотиками.

**За матеріалами Центру громадського здоров'я МОЗ України та ДУ
“Львівський обласний лабораторний центр МОЗ України”**